

Arrest

nr. 270 904 van 5 april 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 6 december 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 november 2021 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 maart 2022.

Gelet op de pleitnota van 10 maart 2022 ingediend door verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 november 2021 wordt verzoeker gecontroleerd door de dienst Toezicht Sociale wetten en de politie te Antwerpen. Er wordt een proces-verbaal opgemaakt wegens zwartwerk.

Op 26 november 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 270 903 van 5 april 2022 het beroep verwerpt.

Op 26 november 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens een inreisverbod voor drie jaar (bijlage 13*sexies*), aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken op 26.11.2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: P. Voornaam: M. Geboortedatum: (...)1974

Geboorteplaats: Qafë Mali Nationaliteit: Albanië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 26.11.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

drie jaar

Betrokkene beweert minder dan 3 maanden in België te verblijven, maar verklaart ook dat hij niet in het bezit is van een paspoort heeft waar een geldige inreisstempel in staat.

Betrokkene werd op 26.11.2021 door de dienst Toezicht Sociale Wetten en de politie van Antwerpen op heterdaad betrapt op zwartwerk. Betrokkene heeft geen stappen ondernomen om de vereiste machtigingen te bekomen om de beroeps bedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uit te voeren.

Doordat betrokkene niet legaal in België kan werken, maakt hij zich schuldig, zo blijkt, aan, strafrechtelijk betoegelbare, illegale tewerkstelling. Hierdoor ontwijkt hij (para-)fiscaliteit en ontstaat er mogelijk concurrentievervalsing waardoor andere ondernemers in de problemen kunnen komen.

Belangen die, zoals migratiecontrole, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, raken.

Betrokkene werd door Italië (ITBGPQ5QEYKKVK00G0 01) tot 19.11.2023 ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt Betrokkene verklaart dat zijn ex-vrouw en kinderen in België verblijven en dat hij enkel in België is om zijn kinderen (P. H. geb. 2008) en N. (geb. 2012) op te bezoeken en wil terugkeren naar Albanië. Uit het administratieve dossier blijkt dat de moeder van betrokkenes kinderen (O. P.) samen met hen op 25.09.2020 in België een verzoek tot internationale bescherming indiende, hetgeen op 08.11.2021 definitief werd geweigerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting. P. O. diende ook een verblijfsaanvraag in “buitengewonen omstandigheden” op basis van haar beroepskaart (niet-EU zelfstandige). Deze aanvraag werd negatief afgesloten op 23.03.2021. Op 23.11.2021 werd haar per aangetekend schrijven een bevel om samen met de kinderen, het grondgebied te verlaten gestuurd.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn inreisverbod rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.”

Op 22 februari 2022 is verzoeker zonder verzet gerepatrieerd naar Albanië.

2. Over de ontvankelijkheid

In de pleitnota van 10 maart 2022 stelt verweerder dat verzoeker geen belang heeft bij huidige procedure aangezien hij gerepatrieerd is op 22 februari 2022.

In casu dient de Raad op te merken dat de thans bestreden beslissing een inreisverbod betreft van drie jaar dat werd getroffen op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat verzoeker werd gerepatrieerd op 22 februari 2022 doet geen afbreuk aan de rechtsgevolgen van het inreisverbod. De Raad wijst erop dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in het arrest *Ouhrami* van 26 juli 2017 geoordeeld dat *“Uit de bewoordingen, de opzet en het doel van richtlijn 2008/115 dus voort(vloeit) dat het tijdvak van het inreisverbod pas ingaat vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten.”* (HvJ 26 juli 2017, *Ouhrami*, C-225/16, punten 42 tot en met 53).

Bijgevolg zal het door België afgeleverde inreisverbod vanaf het moment dat de verzoeker het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk verlaat, hoe dan ook zijn rechtsgevolgen sorteren en zal het de verzoeker vanaf dat ogenblik gedurende drie jaar verboden zijn om het grondgebied van de lidstaten terug te betreden of er te verblijven.

Aldus stelt de Raad vast dat verzoeker een belang behoudt aangezien hij zich door de bestreden beslissing gedurende drie jaar niet naar een andere staat die het Schengenacquis ten volle toepast zal mogen begeven.

Verder dient er nog op gewezen te worden dat de mogelijkheid tot het verzoeken om een opheffing of opschorting van het inreisverbod op grond van artikel 74/12, § 1 van de Vreemdelingenwet – die overigens voorziet in een aantal voorwaarden opdat het verzoek kan worden ingediend – er geenszins aan in de weg staat dat verzoeker ook de vernietiging van deze administratieve rechtshandeling kan vragen via de geëigende procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoeker voert in het enige middel de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van het algemeen beginsel van het hoorrecht.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“5.

Aan verzoeker wordt door verwerende partij een inreisverbod met een duur van 3 jaar opgelegd.

6.

Wat betreft de duur van het inreisverbod vermeldt de bestreden beslissing -op enigszins chimerische wijze, zonder gebruikmaking van enig verbindingswoord- enkel het volgende:

“drie jaar

(...)”

De motivering bevat vervolgens de woordelijke herhaling van de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Een daadwerkelijke c.q. concrete motivering terzake de maximumduur van het inreisverbod vormen deze overwegingen niet.

De enige conclusie die de verwerende partij uit haar eigen overwegingen put, is immers de conclusie dat rekening werd gehouden met de bepalingen van art. 74/11 Vreemdelingenwet.

Dat verwerende partij van oordeel is dat zij terdege rekening heeft gehouden met de bepalingen van art. 74/11 Vreemdelingenwet, vormt evenwel nog geen adequate motivering voor het opleggen van de maximumduur van het inreisverbod.

7.

In de bestreden beslissing worden na de vermelding "drie jaar" volgende overwegingen gekopieerd uit de bijlage 13septies:

- dat verzoeker op heterdaad betrapt zou zijn op zwartwerk;
- dat verzoeker SIS- geseind is in Italië;
- dat er geen schending van art. 3 of 8 EVRM aannemelijk wordt gemaakt;
- dat de procedure van vrouw en kinderen inmiddels werd afgesloten;

In de hypothese dat voormelde overwegingen zouden kunnen worden beschouwd als een motivering terzake het opleggen van de maximumduur van het inreisverbod, dient tezelfdertijd te worden aanvaard dat elk element - zowel afzonderlijk als in de samenhang- bepalend is voor het opleggen van de maximumduur van het inreisverbod.

Zulks impliceert aldus logischerwijze ook dat, indien de motivering van bepaalde overwegingen niet kan worden weerhouden, de duur van het inreisverbod niet langer als afdoende gemotiveerd kan worden beschouwd.

(i) Nopens de vermeende betrapting op heterdaad op zwartwerk

8.

De vermeende betrapting op heterdaad van verzoeker op zwartwerk lijkt prima facie een dragende overweging voor het opleggen van een inreisverbod met de maximumduur.

Verzoeker betwist formeel en met klem dat hij enig zwartwerk heeft verricht. Zoals hoger uiteengezet, werd de controle uitgevoerd in de zaak van de echtgenote van verzoeker alwaar verzoeker op het ogenblik van de controle inderdaad aanwezig was, hetgeen niet onlogisch noch ongebruikelijk is in gezinsverband.

Het administratief dossier laat bovendien niet toe te besluiten tot enige betrapting op heterdaad op zwartwerk.

Terzake kan nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, inzonderheid naar arrest nr. 221 508 dd. 21 mei 2019 (eigen onderlijning):

" (...) Overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11 wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld "door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval".

De verwerende partij heeft ter zake een discretionaire bevoegdheid. Dit staat er evenwel niet aan in de weg dat zij op zorgvuldige wijze om springt met de elementen die pij bij het bepalen van de duur betreft.

In casu werd aan verzoeker een inreisverbod opgelegd voor de duur van drie jaar in essentie omdat hij op heterdaad zou werd betrapt voor verboden wapenbezit, hij geen partner of kinderen in België heeft, zijn vriendschapsbanden niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM en hij verklaarde geen medische problemen te hebben.

Verzoeker betwist dat hij een gevaar uitmaakt voor de openbare orde en stelt dat de bewoner van het huis waar hij zich bevond op het ogenblik dat de huiszoeking plaats vond en waar de wapens werden aangetroffen heeft toegegeven dat de wapens enkel van hem waren en dat verzoeker niet op de hoogte was van de aanwezigheid ervan.

Kernvraag is dus of de stukken in het administratief dossier toelaten te stellen dat verzoeker op heterdaad werd betrapt voor wapenbezit. (...) "

Eenzelfde kernvraag dient zich aan in het dossier van verzoeker.

In casu vermeldt de bestreden beslissing zelfs niet het bestaan van een PV en bevat de bestreden beslissing geen enkele verwijzing naar een dossier- of PV-nummer.... (terwijl de loutere redactie van een PV uiteraard nog niet toelaat ipso facto te besluiten tot het bestaan van een inbreuk/ overtreding...).

Ook het administratief dossier bevat geen proces-verbaal, noch enige verwijzing hiernaar. Het is aldus ook onduidelijk op welke stukken verwerende partij zich meent te kunnen steunen om te besluiten dat verzoeker op heterdaad zou betrappt zijn op zwartwerk.

Het administratief dossier laat aldus niet toe te stellen dat verzoeker betrappt werd op zwartwerk.

Verzoeker verduidelijkt voor de goede orde dat hij de echtgenoot is van mevr. O. P., de zaakvoerster van de BVBA I., die de uitbating voert van de eetgelegenheden L. C. (... te Antwerpen) en dat hij in die hoedanigheid aanwezig was in de zaak.

Verzoeker brengt in zijn stukkenbundel volgende stukken bij:

- KBO-uitreksel onder stuk 2 waaruit blijkt dat zijn echtgenote de zaakvoerster is van de BV I., met KBO-nr. xxx

- Attest van gezinssamenstelling onder stuk 3 waaruit blijkt dat verzoekster gehuwd is met O.. De "Gjendja Civile" (vrije vertaling: maritale status) vermeldt immers "martuar" (vrije vertaling: gehuwd)

Een en ander is van belang voor beoordeling van huidige zaak: zelfs indien verzoeker door verwerende partij geacht zou kunnen worden aan het werk geweest te zijn in de zaak, quod certe non, dient vastgesteld dat de partner van een zaakvoerder/bestuurder niet wordt beschouwd als meewerkende echtgenote die arbeidsprestaties verricht. (stuk 4) Verzoeker zou desgevallend ook als toevallig helper kunnen worden beschouwd.

In casu wordt in de bestreden beslissing door verwerende partij geen rekening gehouden met deze specifieke omstandigheden en het blijkt niet dat er terzake enig onderzoek werd gevoerd door verwerende partij.

Het is kennelijk onredelijk en onzorgvuldig in hoofde van verwerende partij om - zonder rekening te houden met de omstandigheden eigen aan de zaak- zondermeer te besluiten tot zwartwerk in hoofde van verzoeker.

Een schending van de zorgvuldigheidsbeginsel iuo. het redelijkheidsbeginsel dient derhalve te worden aangenomen.

(ii) Nopens het gezinsleven en de schoolgaande kinderen

9.

De bestreden beslissing bevat een onjuiste weergave m.b.t. de familiale situatie van verzoeker op Belgisch grondgebied.

Verzoeker heeft nooit verklaard geen minderjarige kinderen te hebben.

De twee minderjarige kinderen van verzoeker verblijven beiden op Belgisch grondgebied en zijn beiden schoolgaand in Antwerpen, aan het (...).

De echtgenote van verzoeker is dan weer bestuurster van de BV I. (die - zoals hoger gesteld- de uitbating voert van het Italiaans restaurant L.C.) en zal trachten een aanvraag voor een gecombineerde vergunning in te dienen teneinde haar toe te laten haar activiteiten in België voort te zetten.

Op heden mochten noch de kinderen noch de echtgenote van verzoeker enig bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen.

Waar de bestreden beslissing verwijst naar de ex-vrouw van verzoeker en de afwezigheid van gezinsleven, dient vastgesteld dat een en ander in strijd komt met de bijgebrachte stukken en dat deze allesbehalve een getrouwe weergave vormt van de daadwerkelijke gezinssituatie van verzoeker en zijn verklaringen daaromtrent.

Verzoeker werd n.a.v. zijn vrijheidsberoving niet bijgestaan door een vertaler-tolk en spreekt geen Nederlands of Engels hetgeen de onjuiste weergave van zijn gezegdes verklaart.

Door de afwezigheid van een vertaler-tolk werd verzoeker niet in de mogelijkheid gesteld zijn standpunt naar behoren kenbaar te maken met een manifest onjuiste weergave van zijn verklaring(en) voor gevolg.

Het gezinsleven van verzoeker wordt door verwerende partij derhalve op onjuiste en onzorgvuldige wijze beoordeeld en meegenomen bij de bepaling van de duur van het inreisverbod.

Aldus dient een schending van art. 74/11 Vreemdelingenwet iuo. art. 8 EVRM iuo. de zorgvuldigheidsverplichting iuo. het redelijkheidsbeginsel iuo. de materiële motiveringsplicht iuo. het algemeen beginsel van het hoorrecht te (art. 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie) te worden aangenomen.

10.

Concluderend kan worden vastgesteld dat de door verwerende partij geformuleerde overwegingen - voorzover zij al zouden kunnen worden weerhouden als een daadwerkelijke motivering terzake de duur van het inreisverbod- de maximumduur van het inreisverbod niet schragen. De stelling dat verzoeker op heterdaad betrapt zou zijn op zwartwerk, vindt immers geen grondslag in het administratief dossier terwijl anderzijds de beoordeling van het gezinsleven van verzoeker op Belgisch grondgebied met zijn kinderen en echtgenote op onjuiste wijze wordt beoordeeld."

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 62 van de Vreemdelingenwet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd omdat de beslissing tot verwijdering van 26 november 2021 geen termijn voor vrijwillig vertrek toestaat, wat omstandig wordt toegelicht.

Daarnaast worden in de bestreden beslissing de elementen aangehaald waarom het opleggen van een inreisverbod met een duur van drie jaar proportioneel wordt geacht, met name omdat verzoeker niet in het bezit is van een paspoort met inreisstempel, op heterdaad is betrapt op zwartwerk waardoor hij, gezien hij zich schuldig maakt aan een strafrechtelijk betugelbare illegale tewerkstelling, wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Hierbij wordt tevens gewezen op het ontwijken van "*(para)fiscaliteit en ontstaat er mogelijk concurrentievervalsing waardoor andere ondernemers in de problemen kunnen komen*". Verzoeker werd tevens door Italië tot 19 november 2023 geseind voor weigering van toegang in de Staten die partij zijn van de Schengenovereenkomsten. Daarnaast wordt nog gemotiveerd dat een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt.

Waar verzoeker betoogt dat hij nooit heeft verklaard geen minderjarige kinderen te hebben en er geen rekening is gehouden met de daadwerkelijke gezinssituatie door te verwijzen naar zijn ex-vrouw gaat hij voorbij aan het motief in de bestreden beslissing, met name:

"Betrokkene verklaart dat zijn ex-vrouw en kinderen in België verblijven en dat hij enkel in België is om zijn kinderen (P. H. geb. 2008) en N. (geb. 2012) op te bezoeken en wil terugkeren naar Albanië. Uit het administratieve dossier blijkt dat de moeder van betrokkenes kinderen (O. P.) samen met hen op 25.09.2020 in België een verzoek tot internationale bescherming indiende, hetgeen op 08.11.2021 definitief werd geweigerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting. P. O. diende ook een verblijfsaanvraag in "buitengewonen omstandigheden" op basis van haar beroepskaart (niet-EU zelfstandige). Deze aanvraag werd negatief afgesloten op 23.03.2021. Op 23.11.2021 werd haar per aangetekend schrijven een bevel om samen met de kinderen, het grondgebied te verlaten gestuurd."

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoeker tevens de schending aanvoert.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

(...)

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2 (...)

§ 3 (...)”

De Raad wijst erop dat artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet de gemachtigde oplegt de verwijderingsbeslissing met een inreisverbod gepaard te laten gaan, wanneer in deze verwijderingsbeslissing voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. *In casu* gaat het bestreden inreisverbod van 26 november 2021 gepaard met een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van dezelfde datum, die niet voorzag in een termijn voor vrijwillig vertrek omdat er een risico was op onderduiken, omdat hij niet meewerkte met de overheden en omdat hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd. Het annulatieberoep tegen voormelde bevel om het grondgebied te verlaten is verworpen bij arrest nr. 270 903 op 5 april 2022 en is bijgevolg definitief geworden. Deze vaststelling volstaat om het opleggen op zich van een inreisverbod te onderbouwen.

Wat betreft het opleggen van het inreisverbod op zich kan verzoeker dan ook niet aannemelijk maken dat een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet zou voorliggen. Verzoeker gaat voorbij aan het motief dat aan de verwijderingsmaatregel geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

Verzoeker uit vervolgens kritiek op de motieven inzake de duur van het inreisverbod. Hij betoogt dat de motieven niet draagkrachtig zijn.

In de bestreden beslissing wordt aangaande de duur van drie jaar het volgende gemotiveerd:

“Betrokkene beweert minder dan 3 maanden in België te verblijven, maar verklaart ook dat hij niet in het bezit is van een paspoort heeft waar een geldige inreisstempel in staat.

Betrokkene werd op 26.11.2021 door de dienst Toezicht Sociale Wetten en de politie van Antwerpen op heterdaad betrapt op zwartwerk. Betrokkene heeft geen stappen ondernomen om de vereiste machtigingen te bekomen om de beroeps bedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uit te voeren.

Doordat betrokkene niet legaal in België kan werken, maakt hij zich schuldig, zo blijkt, aan, strafrechtelijk betoegelbare, illegale tewerkstelling. Hierdoor ontwijkt hij (para-)fiscaliteit en ontstaat er mogelijk concurrentievervalsing waardoor andere ondernemers in de problemen kunnen komen.

Belangen die, zoals migratiecontrole, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, raken.

Betrokkene werd door Italië (ITBGPQ5QEHYKKVK00G0 01) tot 19.11.2023 ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt Betrokkene verklaart dat zijn ex-vrouw en kinderen in België verblijven en dat hij enkel in België is om zijn kinderen (P. H. geb. 2008) en N. (geb. 2012) op te bezoeken en wil terugkeren naar Albanië. Uit het administratieve dossier blijkt dat de moeder van betrokkenes kinderen (O. P.) samen met hen op 25.09.2020 in België een verzoek tot internationale bescherming indiende, hetgeen op 08.11.2021 definitief werd geweigerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting. P. O. diende ook een verblijfsaanvraag in "buitengewonen omstandigheden" op basis van haar beroepskaart (niet-EU zelfstandige). Deze aanvraag werd negatief afgesloten op 23.03.2021. Op 23.11.2021 werd haar per aangetekend schrijven een bevel om samen met de kinderen, het grondgebied te verlaten gestuurd."

In weerwil van verzoekers betoog kan uit de motieven worden afgeleid dat er rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan verzoeker en oordeelde de gemachtigde dat de duur van drie jaar proportioneel werd geacht.

Verzoeker betwist dat hij zwartwerk heeft verricht. Hij was op het ogenblik van de controle slechts aanwezig in de zaak van zijn echtgenote, hetgeen niet onlogisch noch ongebruikelijk is in gezinsverband. In dit verband verwijst verzoeker naar rechtspraak van de Raad waarbij dezelfde kernvraag kan worden gesteld als in het door verzoeker geciteerde arrest.

Vooreerst merkt de Raad op dat zijn verklaringen omtrent zijn gezinssituatie thans verschillend zijn van zijn verklaringen over zijn gezinssituatie tijdens zijn gehoor op 26 november 2021. Zo verklaarde verzoeker uitdrukkelijk dat hij naar België was gekomen om de kinderen te bezoeken. "*Hun moeder, mijn ex-vrouw, daar heb ik geen relatie meer mee. Verder geen familie.*" Ook verzoekers huidige verklaring dat hij geen Engels spreekt is tegenstrijdig met verzoekers verklaring "*Ik spreek voldoende Engels*" tijdens zijn gehoor op 29 november 2021. De schending van het hoorrecht kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Verder stelt verweerder in de nota met opmerkingen vast dat betrokkene die de partner helpt in haar vennootschap niet als een meewerkende echtgenoot kan worden beschouwd zonder aangesloten te zijn in hoofd- of bijberoep bij een sociaal zekerheidsstelsel. Verzoeker laat na aan te tonen aangesloten te zijn bij een sociaal zekerheidsstelsel. Ten slotte gaat verzoeker eraan voorbij dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gemotiveerd dat de verblijfsaanvraag van zijn echtgenote op basis van haar beroepskaart (niet-EU zelfstandige) negatief werd afgesloten op 23 maart 2021 en dat haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven op 23 november 2021. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat, bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, geen afdoende onderzoek werd gevoerd door verweerder omtrent zijn specifieke situatie of dat er met een specifieke omstandigheid ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Waar verzoeker betoogt dat hij niet in kennis is gesteld van een PV-nummer kan hij niet worden gevolgd. Het "*administratief verslag vreemdelingencontrole*" van 26 november 2021 bevat weldegelijk het nummer van het proces-verbaal dat jegens verzoeker is opgesteld wegens zwartwerk.

In de mate verzoeker betoogt dat de gemachtigde het motief inzake zwartwerk niet zou mogen hanteren, merkt de Raad op dat het vermoeden van onschuld verweerder niet belet om op grond van een eigen onderzoek een standpunt in te nemen met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). In de mate verzoeker betoogt dat het inreisverbod is gestoeld op het feit dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden, mist zijn betoog juridische grondslag. Zoals hoger al aangegeven, is het bestreden inreisverbod gestoeld op het feit dat in de verwijderingsbeslissing waarmee het inreisverbod gepaard gaat, geen termijn voor vrijwillig vertrek is voorzien. De wet laat toe om in deze gevallen aan het inreisverbod een duur van maximum drie jaar te verbinden. De gemachtigde verwijst in zijn motivering van de opgelegde duur van drie jaar wel naar het gegeven dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te schaden, maar dit maakt slechts een specifieke omstandigheid van dit geval uit, waarmee de gemachtigde rekening heeft gehouden bij het bepalen van de specifieke duur van het inreisverbod. Er zijn ook nog andere motieven voor deze duur van drie jaar.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Verzoeker maakt evenmin een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk. Het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat in deze zaak niet het geval is.

Waar verzoeker *in fine* van het middel de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM laat hij na uiteen te zetten op welke wijze het inreisverbod voormeld artikel schendt. In de mate verzoeker meent dat zijn gezinsleven met zijn kinderen en echtgenote wordt geschonden door het inreisverbod herhaalt de Raad dat blijkens de bestreden beslissing ook verzoekers echtgenote en minderjarige kinderen het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN